

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

23. ROČNÍK – DUBEN 2025 - ČÍSLO 247

FARNÍČEK

Ježíši ukřižovaný a vzkříšený, smiluj se nad námi...

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku,

dnešní 5. neděli postní – v cyklu A v křestním putování máme neděli Lazara – zemělého a vzápětí vzkříšeného Ježíšova přítele. V dlouhém úryvku Janova evangelia uslyšíme z Ježíšových úst jednu z nejdůležitějších vět tohoto evangelia: „Já jsem vzkříšení a život, a kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.“

O následné – Květné neděli budeme prožívat Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma s radostným „Hosana, Synu Davidovu, požehnaný, který přichází ve jménu Páně“ a vzápětí v bohoslužbě slova a v prvním čtení z proroka Izaiáše o trpícím Božím služebníkově a v pašijích celý dlouhý, smutný a bolestný příběh závěru Ježíšova pozemského života s hrozným voláním lidu „Ukřižuj, ukřižuj ho!“

Nejdůležitější týden přípravné doby velikonoční je Svatý týden, který Květnou neděli začíná. Celý jeho průběh je popsán na dvou stránkách Farničku. Který den máme jít na bohoslužbu: Zelený čtvrtek, Velký pátek, vigílie vzkříšení, velikonoční neděle? Náš salesiánský biskup Karel Herbst napsal před několika lety článek do Katolického týdeníku s názvem: „Být přítom!“ Při čem? Při všem! Tyto dny tvoří celek, v němž je obsaženo vše, co pro nás a naši spásu vytrpěl, prožil, uskutečnil náš Pán Ježíš Kristus. Udělejme si tedy čas být přítom všem s ním!

Obrovským darem pro několik našich bratří a sester bude vigílie vzkříšení, kdy budou pokřtěni – ponoření v Krista ukřižovaného a vzkříšeného, vzápětí na to biřmování – obdarování dary Ducha Svatého a pak poprvé naplno účastní jeho eucharistické hostiny, aby jím nasyceni a napojeni o něm s radostí druhým svědčili. Tím začíná jejich cesta životem naplno s Ježíšem. Nechme se i my k tomu pozvat Ježíšem při obnově svých křestních slibů.

Ať naší farností i v nás všech prochází vzkříšený Pán, ať lidé poznají jeho přítomnost i zakoušejí jeho milosrdnou lásku.

Milé sestry a bratři, všem vám to vyprošuji a ze srdce žehnám.

o. Josef

POZDRAV Z PARDUBIC

Milí farníci z Fryštáku a okolí!

Srdečně Vás zdravím po roce z Pardubic. Na vaši otázku, jak se mně žije, mohu odpovědět: „Jsem zde rád.“ Svě povolání žiji v menší komunitě tří spolubratří. Jsem zapojen do pastorační práce ve farnosti Pardubice - slavení mše svaté, zpovídání, zastupování kněží v okolí.

Píši vám proto, že jsem ve Fryštáku prožil také 5 hezkých let svého kněžského života.

Přeji Vám dobré prožití Svatého týdne a velikonoční doby.

S požehnaním Pavel Čaha

KVĚTNÁ NEDELE

Oslava Svatého týdne začíná na Květnou neděli průvodem, který symbolicky naznačuje, že následujeme Pána na jeho cestě utrpení a účastníme se jeho kříže, abychom dostali podíl na jeho vzkříšení a životě. Tuto myšlenku vyzdvihuje zvláště žehnajíc modlitba nad ratoolestmi „... požehej také nás, ať s radostí jdeme za svým Králem Kristem.“

Květná neděle spojuje Kristův královský triumf a oslavu jeho utrpení v jedno.

Obojí je ve velikonočním tajemství vzájemně propojeno.

ZELENÝ ČTVRTEK

Tématem večerní liturgie jsou dvě události. Ježíšova večeře, při níž ustanovuje tajemství eucharistie a myje apoštolům nohy a Ježíšova modlitba v Getsemanské zahradě a jeho zajetí... Kristus nás posiluje svým tělem a svou láskou. V této síle se pak můžeme vydávat na cestu do zaslíbené země. Na cestu, která vede i přes poušť utrpení a smrti, ale také přes bránu vzkříšení. Cílem této cesty je „země“, ze které nebudeme vyhnáni, totiž „nové nebe a nová země“ nebeského království.

VELKÝ PÁTEK

Podle prastaré tradice se neslaví eucharistická oběť, ale obřady na památku utrpení Páně. Ty mají tři části: Bohoslužbu slova (ve které se čtou pašije) zakončenou přímlovami za celý svět, uctívání kříže a svatě přijímání. Velký pátek je postním dnem – postem od masa a újmy v jídle. Ježíšův spásný čin spočívá v tom, že všechen následek hříchu dopadl na něj, místo na nás. Na kříži protrpěl to, co způsobuje hřích – ztrátu Boha. Toto největší utrpení si vytrpěl až do konce.

BÍLÁ SOBOTA

Je tzv. aliturgickým dnem, neboť se zásadně neslaví mše svatá a další svátosti, kromě pomazání nemocných a svátosti smíření. Bílá sobota je příležitost prožít u Kristova hrobu skutečnost smrti, beznaděje a prázdnoty. Tedy všeho, v čem bychom byli kvůli hříchu uvěznění nebýt Ježíšova vítězství, slaveného o velikonoční noci.

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Je oslavou svaté noci, kdy Pán vstal z mrtvých a rozlomil pouta smrti a jako vítěz vystoupil z hrobu, aby nám otevřel cestu k životu. Oslava Velké noci vyjadřuje mnohými symboly a texty velikonoční „přechod“ (pesah) ze zajetí utrpení a smrti do života svobody plnosti. O celém velikonočním tajemství, vsazeném do plánu spásy, vypráví velkou lyrickou básní chvalozpěv Exsultet. Ve zkratce vidí vzkříšení v souvislosti se Starým zákonem i se životem současného křesťana.

VELIKONOČNÍ DOBA

Slavení velikonoc pokračuje dalších padesát dní až do neděle Seslání Ducha Svatého, jakožto jeden sváteční „velký den Páně.“ Milost velikonoc se neomezuje na jediný den. Tento svátek nás provází těžkostmi, na něž ve světě narážíme. Bůh nám nabízí radost ze spasení, která z tohoto svátku vyzařuje.

Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl mít nebo má strach. Kristova slova „Nebojte se“ potřebujeme v našem čase víc než kdy jindy.

SVATÝ TÝDEN V NAŠEM KOSTELE V ROCE 2025

KVĚTNÁ NEDĚLE – PAŠIJE

8⁰⁰ slavnostní vstup uprostřed kostela
10⁰⁰ průvod s ratolestmi od busty P. Ignáce Stuchlého
přineste si s sebou ratolesti jara – jívý, zlatý déšť

PONDĚLÍ, ÚTERÝ, STŘEDA

setkání s Hospodinovým trpícím Služebníkem

ZELENÝ ČTVRTEK

18⁰⁰ památka Večeře Páně s umýváním nohou učedníků
společná modlitba s Ježíšem v Getsemanech
soukromá modlitba s Ježíšem v Getsemanech do 20⁰⁰

VELKÝ PÁTEK

den přísného postu a den pracovního volna
k intenzivnímu prožití tohoto dne doma i v kostele
8⁰⁰ společná modlitba RCH a hodinky četby v kostele
15⁰⁰ velkopáteční obřady
sbírka na Svatou zemi

BÍLÁ SOBOTA

den ticha, rozjímání nad smrtí u Kristova hrobu
8⁰⁰ společná modlitba RCH a hodinky četby v kostele
a bezprostřední příprava dospělých na křest
9⁰⁰ – 20³⁰ příležitost k osobní modlitbě u Božího hrobu

VIGILIE VZKŘÍŠENÍ

21⁰⁰ žehnání ohně před kostelem
slavnost velikonoční svíce
bohoslužba slova
bohoslužba křestní – křest dospělých a biřmování
bohoslužba eucharistická
vezměte si s sebou své křestní svíce k obnově křtu

SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8⁰⁰ asperges na začátku bohoslužby
10⁰⁰ křest dítěte
při každé bohoslužbě bude také žehnání velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

8⁰⁰ bohoslužba

POSTNÍ DOBA, VELIKONOCE

Velikonoce jsou pro mě nejradostnějším obdobím. Ani Vánoce v mém nitru nedokázaly vzbudit tak velkou radost, jako zmrtvýchvstání Páně každý rok. Jsem svědkem toho, jak je plodně a potivě prožité postní období odměněno takovým hlubokým „obdarováním“ mého nitra na Bílou sobotu.

Zklidnění během postní doby nám dává prostor pro pozornější vnímání Boha i Satana. Nejen prostor v našem denním rozvrhu, ale i u nás v srdcích. Na začátku postní doby jsme označeni popelem. Celých 40 dní žiji s vědomím, že mám na hlavě popel. Dobrovolně jsem ho přijal s tím, že se chci postit, proto cítím radost za každý ples, kterého se nezúčastním, každé pivo, které nevypiji a za každé Dáblovo pokušení, které se mi podaří rozpoznat a přemocť. Člověka to dokáže nejen naplnit, ale i umožnit mu stát stejně jako Ježíš na poušti. Stát a pozorně poslouchat. Vnímat. Ve kterých oblastech nás ďábel nejvíce pokouší? Kde nám nechal navát největší duny písku?

Právě tyto úseky musíme rozpoznat. Uvědomit si ve správný moment, že zrovna procházíme tím zrádným úsekem. Obzvláště opatrně tedy postupovat, vnímat a nenechat se pískem zavalit. Milovaní bratři a sestry, nechme se na našich pouštích doprovázet Pánem a udělejme mu v našem nitru větší pole působnosti.

Samuel Končák - připravující se k přijetí svátosti biřmování

PŘÍPRAVA NA ZPOVĚĎ – SVÁTOST SMÍŘENÍ

Pokud je mi známo, většina lidí se na zpověď moc nepřipravuje. Člověk prostě jde, sedne si či zaklekne, zapátrá v paměti ohledně svých obvyklých hříchů, mírně je aktualizuje a přeříká knězi. A má-li snad na svědomí něco pikantnějšího, co mu od poslední zpovědi utkvělo v paměti, trochu to zaobalí a pak to vyklopí (promiňte: vyzná). Taky způsob... **Proč se ale na zpověď nějak víc nepřipravovat?** To si mám působit další trauma? Nejsou to jen zbytečné nervy? Copak tohle Bůh ode mě chce, abych se babral v sobě, notabene ve svých selháních a hříších? Ne, ne, ne, od toho raději, dál... A z tohoto pohledu vlastně souhlasím, jako kající a jako zpovědník.

O tohle při přípravě na zpověď opravdu nejde. **Dobrá příprava podle mého vyplývá ze samé podstaty této svátosti.** Najdu si solidní chvilku k modlitbě, pokud možno někde stranou a v klidu, ale hlavně s vědomím, že tam nejsem sám. Že je se mnou můj Pán, který mě zve, abych se s ním a s druhými usmířil. Není to Bůh, který mě soudí, který mi chce dokázat, jak jsem hrozný a hříšný, který by se vyžíval v poukazování na lidskou slabost.... Můj Bůh mě zve k sobě, aby mi opětovně projevil svou lásku odpouštěním hříchů. **Zde je ale potřeba zdůraznit jednu věc, a to smysl celé přípravy.** Proč to vlastně dělám? Hledám na sobě chyby a hříchy? Ne... Hledám všechno, co mě odděluje od vnímání Boží lásky, co do mého života nepatřilo a nepatří, všechno, co mi brání prožívat „život v hojnosti“. A hledám to proto, což je možná to nejdůležitější, abych to všechno vložil do rukou svého milujícího a milosrdného Boha. To je ten nejhlubší smysl dobré přípravy na svátost smíření. Touha po setkání s Bohem, který mě vysvobodí z mého hříchu. A jak se tedy taková dobrá příprava dělá? Na to se podíváme blíže v některé z dalších kapitol. Hlavně kéž stále roste naše jistota, že přicházíme-li s upřímností, u Boha nikdy nenajdeme odsouzení a odmítnutí, přestože opakovaně zkoušíme svou slabost a hříšnost. Otvírejme se co nejčastěji uzdravující Boží milosti.

Z knihy Roberta Bergmana *Dobrá zpověď nad zlato*

NEŘESTI A CTNOSTI - Cyklus katechezí papeže Františka

2. Duchovní zápas

Duchovní život křesťana totiž není pokojný, přímočarý a bez výzev; naopak, křesťanský život vyžaduje neustálý boj: křesťanský boj o udržení víry, o obohacení darů víry v nás.

Známý výrok připisovaný abbovi Antonínovi, prvnímu velkému otci mnišství, zní takto: „*Odstraňte pokušení a nikdo nebude spasen.*“ Svatí nejsou lidé, kteří byli pokušení ušetřeni, ale lidé, kteří si dobře uvědomují, že svody zla se v životě opakovaně objevují, aby byly demaskovány a odmítnuty. Všichni, všichni jsme pokoušeni a musíme bojovat, abychom neupadli do pokušení.

Je mnoho lidí, kteří si sami udělují rozhřešení a myslí si, že jsou v pořádku. Někdy se stane, že přistoupíme ke svátosti smíření a upřímně řekneme: „Otče, nepamatuji si, nevím, jestli mám hříchy...“ Ale to je nedostatečná znalost toho, co se děje v srdci. **Všichni jsme hříšníci. A trocha zpytování svědomí, trocha vnitřního pohledu nám prospěje.** Izák Syrský řekl, že v církvi je větší ten, kdo zná své hříchy a pláče nad nimi než ten, kdo vzkřísí mrtvého. *Všichni musíme prosit Boha o milost uznání, že jsme ubozí hříšníci, kteří potřebují obrácení, a uchovat si v srdci důvěru, že žádný hřích není příliš velký pro nekonečné milosrdenství Boha Otce. To je úvodní lekce, kterou nás Ježíš obdarovává.*

Vidíme to na prvních stránkách evangelií, především když se dozvídáme o křtu Mesiáše ve vodách řeky Jordánu. Tato epizoda má v sobě cosi překvapivého: Ale Jan se bránil a říkal: „*Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?*“ (Mt 3,15) **Ježíš je však zcela jiný Mesiáš, než jak ho Jan ohlašoval a jak si ho lidé představovali: neztělesňuje rozhněvaného Boha a nesvolává k soudu, ale naopak stojí v zástupu s hříšníky. Jak to? Ano, Ježíš jde s námi, s námi všemi hříšníky. Není hříšníkem, ale je mezi námi. Ježíš nás nikdy nenechává samotné, nikdy! V těch nejhorších chvílích, ve chvílích, kdy sklouzneme k hříchům, je Ježíš vedle nás, aby nám pomohl povstat. To přináší útěchu.** „Ale, otče, je pravda, že Ježíš všechno odpouští?“ – „Všechno. Přišel, aby odpustil, zachránil. Přeje si jediné – abys měl otevřené srdce“. Bůh nikdy nezapomíná odpouštět: to my kolikrát ztrácíme schopnost prosit o odpuštění. Získejme zpět tuto schopnost prosit o odpuštění. **Mluv s Ježíšem takto: „Pane, nevím, jestli je to pravda, nebo ne, ale jsem si jistý, že se ode mě neodvracíš. Jsem si jistý, že mi odpouštíš. Pane, jsem hříšník, hříšnice, ale prosím, nevzdaluj se.“** To by dnes byla krásná modlitba k Ježíši: „Pane, neodvracej se ode mne“.

Hned po křtu se Ježíš podle evangelií odebral na poušť, kde byl pokoušen satanem. Zde se opět nabízí otázka: z jakého důvodu musí Boží Syn poznat pokušení? I v tomto případě se Ježíš projevuje solidárně s naší křehkou lidskou přirozeností a stává se naším velkým vzorem. Zakusil to, na co také my máme ustavičně být připraveni: život se skládá z výzev, zkoušek, křížovatek, protichůdných vizí, skrytých svodů, rozporuplných hlasů.

Pamatujme, že jsme vždy rozpolceni mezi opačnými extrémy: pýcha soutěží s pokorou, nenávisť se staví proti lásce, smutek brání pravé radosti z Ducha, zatvrzelost srdce odmítá milosrdenství. Křesťané po těchto rozmezích neustále krácejí. Proto je důležité uvažovat o neřestech a ctnostech.

Duchovní boj nás tedy vede k tomu, abychom se blíže podívali na neřesti, které nás spoutávají, a s Boží milostí kráčeli k těm ctnostem, které v nás mohou rozkvést a vnést do našeho života jaro Ducha.

Zkráceno – o. Josef

SPES NON CONFUNDIT – BULA K VYHLÁŠENÍ SVATÉHO ROKU 2025

Znamení naděje – 1. část

7. Kromě toho, že čerpáme svou naději z milosti Boží, jsme vybízeni také k tomu, abychom ji odkrývali ve znameních doby, která nám Pán dává. Jak stanovuje II. vatikánský koncil, církve „musí neustále zkoumat znamení doby a vykládat je ve světle evangelia, aby mohla způsobem každé generaci přiměřeným odpovídat na věčné otázky, které si lidé kladou: Jaký je smysl přítomného a budoucího života a jaký je jejich vzájemný vztah“. Je tedy zapotřebí věnovat pozornost oněm tolika dobrům, která jsou ve světě přítomna, abychom neupadli v pokušení považovat se za ty, kdo jsou přemáháni zlem a násilím. Ale znamení doby, ke kterým patří touha lidského srdce, jež potřebuje spásnou Boží přítomnost, si žádají, aby byla proměňována ve znamení naděje.

8. První znamení naděje se projevuje v pokoji ve světě, který znovu tone v tragédii válek. Lidstvo, nepamětlivé dramata, která se odehrála v minulosti, je vystaveno nové a těžké zkoušce, v níž jsou mnohé národy sužovány krutým násilím. Je ještě něco, co tyto národy nemusely snášet? Jak je možné, že jejich zoufalý křik o pomoc nepřiměje státníky k tomu, aby chtěli ukončit tolikero regionálních konfliktů, když jsou si vědomi důsledků, které z toho mohou vyplývat v celosvětové rovině? Je to příliš snít o tom, že zbraně umlknou a přestanou být nositeli zkázy a smrti? Kéž ve Svatém roce pamatujeme na to, že ti, kteří se stávají „tvůrci pokoje [...], budou nazváni Božími syny“ (Mt 5,9). Potřebnost míru se dotýká nás všech a všem nám klade za úkol realizovat konkrétní projekty. Nechť nechybí úsilí diplomacie, která by s odvahou a tvořivostí vytvářela prostory k jednání, jejichž cílem je trvalý mír.

9. Dívat se do budoucnosti s nadějí znamená také mít představu o životě plném nadšení, které je třeba předávat dál. Bohužel musíme se zármutkem říci, že v řadě situací nám tato perspektiva chybí. Prvním důsledkem je ztráta touhy po předávání života. Kvůli zběsilému životnímu tempu, kvůli obavám stran budoucnosti, kvůli nejistotě v zaměstnání a chybějícímu odpovídajícímu sociálnímu zabezpečení, kvůli společenským modelům, kde je vše diktováno snahou o zisk, místo aby se pečovalo o vztahy, jsme v mnoha zemích svědky znepokojivého poklesu porodnosti. Naopak v jiném kontextu „obviňovat demografický růst, a nikoli extrémní a selektivní konzumismus některých je způsob, který problémy neřeší“.

DOKONČENÍ

Otevřenost životu spolu s odpovědným mateřstvím a otcovstvím je projektem, který Stvořitel vepsal do srdce a těla mužů a žen, posláním, které Pán světuje manželům

a jejich lásce. Je naléhavě potřeba, aby tomuto poslání kromě legislativního úsilí států nechyběla ani podpora společenství věřících a celé občanské společnosti se všemi jejími součástmi, protože touha mladých lidí po dětech, které jsou ovocem jejich plodné lásky, otvírá každé společnosti budoucnost a je záležitostí naděje. Závisí na naději a naději přináší.

Společenství křesťanů proto nemůže nepovzbuzovat ty, kdo podporují nezbytnost společenské smlouvy ve prospěch naděje, která nechť je všezahrnující

a neideologická a zasazuje se o budoucnost vyznačující se úsměvem mnoha chlapečků a holčiček. Ti kéž jsou položeni do kolébek, kterých je v tolika částech světa už příliš mnoho prázdných. Ale ve skutečnosti jsme to my všichni, kdo potřebujeme znovu získat radost ze života, protože člověk, stvořený jako obraz Boha, podle jeho podoby (srov. Gn 1,26), se nemůže spokojit s přežíváním nebo živořením, s přizpůsobováním se současnosti tím, že se spokojí jen s materiálními věcmi. To uzavírá člověka v individualismu, nahlodává naději, přináší smutek, který se zabydluje v srdci a vede k zatrpklosti a nesnášenlivosti.

10. **Svatý rok nás vybízí, abychom se stali hmatatelnými znameními naděje pro tolik bratří a sester, kteří žijí v tíživých podmínkách. Mám na mysli uvězněné, kteří tím, že jsou zbaveni svobody, zažívají dennodenně kromě tvrdých vězeňských podmínek citovou prázdnotu, čelí nařízeným omezením a v nemálo případech chybějící úctě.** Navrhuji vládám, aby si ve Svatém roce vzaly za své iniciativy, které navracejí naději, formy amnestie nebo odpuštění trestu za účelem pomoci uvězněným osobám znovu nabýt důvěry v sebe samé a ve společnost či programy k znovuzačlenění do společnosti, jimž by odpovídala konkrétní snaha o dodržování zákonů.

Je to starobylá výzva, která má svůj původ v Božím slově a s celou svou moudrostí spočívá v dovolávání se omilostnění a osvobození, jež umožňují nový začátek: „Tento padesátý rok prohlásíte svatým a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům“ (Lv 25,10). To, co stanovuje Mojžíšův zákon, přebírá prorok Izaiáš: „[Hospodin mě poslal] zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto“ (Iz 61,1–2). Jsou to slova, která si Ježíš vzal za svá na začátku svého působení, když prohlásil, že se v něm naplnilo „milostivé léto Páně“ (srov. Lk 4,18–19). Kéž se v každém koutu světa věřící, zvláště pak pastýři, stanou mluvčími těchto naléhavých záležitostí tak, že budou jedním hlasem, který bude s odvahou žádat důstojné podmínky pro ty, kdo jsou uvězněni, respektování lidských práv a zvláště zrušení trestu smrti, což je opatření, které je v rozporu s křesťanskou vírou a ničí jakoukoli naději na odpuštění a nový začátek. **Aby se uvězněným dostalo konkrétního znamení blízkosti, chtěl bych sám ve vězení otevřít Svatou bránu. Byla by to pro ně symbolická výzva k tomu, aby do budoucnosti hleděli s nadějí a znouobnovenou snahou o zapojení do života.**

NEDĚLE

Mons. Delpini vypráví: „**Pan farář shromáždil liturgickou skupinu. Setkání uvedl tím, že nejprve všechno jasně vysvětlil: Velikonoce jsou středem liturgického roku, je to pro naše společenství nejdůležitější slavnost, je to svátek, který zakládá všechny další svátky.**

Dobrovolníci a zkušení spolupracovníci hned nato spustili:

„**Bohužel, říká varhaník, o Velikonocích tu nebudu.** Objevila se jedinečná příležitost a odjíždíme s rodinou do Paříže.“

„**Taky se budu muset omluvit, otče,**“ říká hlavní lektor. „Na horách je ještě dobrý sníh a my jsme členy lyžařského klubu, víte?“ „No, však víte, že budu jako obvykle pořádat Velikonoce s naším hnutím,“ vysvětluje jeden z akolytů.

„**Sbor nebude kompletní,**“ informuje učitel, „varhaník je v Paříži a některá děvčata mají krajský přebor ve volejbale. Nemohou na něm chybět.“

Farář by nejraději vybuchl: „Zdá se, že lidé chodí na faru a do kostela jen tehdy, když nemají nic jiného na práci!“ Je ale odhodlán vytrvat ve svém postním záměru, chce být milý. Jen mu trochu tečou slzy, když myslí na toho chudáka Krista, který si vybral špatnou neděli na Velikonoce.

Židovský příběh říká: „V předvečer šabatu doprovázejí každého žida ze synagogy domů dva andělé, jeden dobrý a druhý zlý. Když tam po příchodu najdou rozsvícenou lampu a prostřený stůl, řekne dobrý anděl: „Takhle to bude i příští šabat!“

A zlý anděl je nucen navzdory sám sobě odpovědět: „Amen!“

Jestliže však v domě nebylo učiněno nic, co by přivítalo sobotu, zlý anděl říká: „Ať se tak stane i příští sobotu!“

A dobrý anděl navzdory sobě musí odpovědět: „Amen!“

I v předvečer neděle provázejí každou domácnost dva andělé - jeden dobrý a druhý zlý...

převzato z Lék pro duši, Portál 2024

JOSEPH ERNST MAYER: NEDĚLE – K ČEMUPAK?**Nový kalendář**

Ano, vím, i ve vašem kalendáři je vyznačena neděle, dokonce barevně, nesouhlasí to ale! Musíte si pořídit jiný kalendář, který by odpovídal vašemu životu! V něm se říká: pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, víkend, pondělí, úterý... Neděle není! Zcela se vám ztratila! **Neděle se stala jen trochu jiným dnem v týdnu, dnem řízků, dnem spaní, dnem koupání nebo lyžování, podle toho, jak kdy – pro koho, snad také dnem samoty, nebo dokonce dnem nudy.** Dříve se neděle nazývala „Dnem Páně“, (tak ji nazývají Italové ještě i dnes). **Bůh, náš Pán, má tento den pro sebe.** Patří mu. Člověk však nakládá s tímto dnem zvláštním způsobem. Jak tomu říkáme, když se někdo zmocní cizího majetku a nakládá s ním podle své chuti? ... Ano, ukradli jste neděli Bohu! Neděle se neslaví jen soukromě. Dříve pomáhalo pevnější spojení se společností těm nedbalým, aby slavili neděli. Dnes se stal každý volnějším, nyní se musí každý sám rozhodnout, jaký bude jeho vztah k neděli. I to, že se někdo nechá popohánět, je rozhodnutí. **Neděle patří k nejstarším znamením křesťanského způsobu života.**

Křesťanský způsob života není však vrozený, musí se získat výchovou a vírou. Musí být naučen, pěstován, podporován a utvrzován spoluvěřícími.

DOKONČENÍ

Kdo ztratil neděli, ztratil mnoho. Protože neděle odpovídá potřebě člověka: vidět a slyšet jednou týdně něco jiného, vyššího než to obvyčejné. Jen přemýšlením nalézá člověk smysl svého života. Nepotřebuje snad člověk uvolnění, radost a pokoj? A to všechno si má sám nebo prostřednictvím druhých lidí opatřit? Jak se to dělá? Ke svému bytí a štěstí potřebuje člověk něco víc než jen člověka! Kde tedy oslavíte svou neděli? V koncertní síni nebo v muzeu? V lese nebo doma mezi čtyřmi stěnami? Přesně vzato ukončení týdne slaví jenom Židé: oni slaví „Šábés“ – sobotu . My křesťané slavíme začátek týdne, neděli, jako první den v týdnu. My začínáme náš týden „nicneděláním“, poněvadž jsme přesvědčeni, že za svůj život vděčíme milosti Boží a ne našim vlastním schopnostem. **Kristus vstal z mrtvých časně ráno v neděli. Přemohl „zákony“ života a smrti. Svým vzkříšením začal nový způsob, jak lidsky žít.** Od té doby jsme se stali křesťany, začínáme náš týden jako lidé Velikonoc. Nevěříte, že toto pojetí má nebo by mohlo mít vliv na náš pracovní týden? Tvořivé síly neděle nejsou ještě zdaleka využívány! **Křesťanství od samého svého začátku existovalo jako skupina, jako společenství,** navzdory všem společenským, majetkovým a kulturním rozdíům. Tu neplatilo muž a žena, chudý a bohatý, otrok a svobodný, vzdělanec a barbar.

Velikonoční setkání se Zmrtvýchvstalým způsobilo vytvoření církevního společenství. Ježíš „v jejich středu“ učinil z učedníků bratry. Od dob prvotní církve byla neděle slavena svatou hostinou, kterou Ježíš ustanovil slovy: „To číňte na mou památku!“ Proto volá Ježíš své učedníky, Kristus křesťany, ven z jejich příbytků a všedních životních poměrů a svolává je dohromady, aby na něj mysleli a vždy znovu si připomínali, že k sobě náleží. **Kde dva nebo tři nebo 200 nebo 300 jsou pohromadě na jeho příkaz, tam je uprostřed nich. Tak se Ježíš stává současníkem všech pokolení, průvodcem na cestě svých učedníků na každém místě. A teď řekněte: „To vše nepotřebujeme! Jaká je to křesťanská víra, bez Ježíšova slova, bez jeho závěti pevně ustanovené pamětní hostiny, bez jím založeného církevního společenství?** To by byla podivná zvláštní forma křesťanství! To by nebylo křesťanské, nebylo by to podle Kristova úmyslu a vůle!

Co je to církev? To není ta velká budova s vysokou věží, nýbrž to společenství lidí, kteří se v ní shromažďují. Církev je v kostele. Církev není jen něco napsaného na papíře, co je poznamenáno na křestním listě nebo na seznamu příspěvků na kostel: církev není jen nějaká idea, nebo nějaký myšlenkový výmysl. **Církev je viditelná, slyšitelná, skutečná. Je nutné, abychom s ní prožívali každou neděli.**

Co bychom řekli o rodině, která by se scházela jen jednou za rok? To by byla divná, slabá, nežijící rodina. Od ní by se nemohla čekat žádná podpora a žádná pomoc.

Křesťané neslaví neděli tím, že „jdou do kostela“, tím, že jdou do chrámové prostory, ale že jdou do církevního společenství. Tam potkáváme Krista, ne v lese! Tam slyšíme jeho poučující a utěšitelné slovo. Tam slavíme jeho smrt a jeho vzkříšení, dar a naději současně.

Nikdo nemůže být člověkem jenom sám pro sebe. Potřebujeme k tomu mnoho všelijakých lidí. Jen modlit se a věřit by se měl každý sám za sebe? Podařilo by se mu stát se křesťanem jen tak soukromě? **Člověk potřebuje neděli, křesťan potřebuje neděli, církev potřebuje neděli, jen Bůh neděli nepotřebuje. Jako dobrovolný dar naší lásky mu ten den věnujeme.**

6.4. 5. neděle postní
 13.4. Květná neděle
 17.4. Zelený čtvrtek
 18.4. Velký pátek
 19.4. Bílá sobota
 20.4. Zmrtvýchvstání Páně
 21.4. Pondělí velikonoční
 23.4. Svátek svatého Vojtěcha
 25.4. Svátek svatého Marka
 27.4. 2. neděle velikonoční

SVÁTOST SMÍŘENÍ PŘED VELIKONOČNÍMI SVÁTKY

Neděle 13. 4.	16 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ – P. Ant. Špaček
Pondělí 14. 4.	16 ⁰⁰ – 18 ⁰⁰ – P. Jožka Glogar
Úterý 15. 4.	16 ⁰⁰ – 18 ⁰⁰ – P. Josef Trochta
Středa 16. 4.	16 ⁰⁰ – 17 ⁰⁰ – P. Josef Brtník

**„Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem!
 Hle, teď je ta „doba příhodná“, hle, teď je ten „den spásy“!**

(2Kor 5,21-6,2)

JUBILEJNÍ ROK – LOGO A JEHO VÝZNAM

Logo zobrazuje čtyři stylizované postavy, které představují celé lidstvo, pocházející ze čtyř koutů světa. Objímají se, aby naznačily solidaritu a bratrství, které by měly spojovat všechny národy. Postava vpředu se drží kříže. Je to nejen znamení víry, kterou tato čelní postava objímá, ale také naděje, kterou nelze nikdy opustit, protože naděje potřebujeme vždy, zejména ve chvílích největší nouze. Pod postavami jsou rozbouřené vlny, které symbolizují skutečnost, že životní pouť neprobíhá vždy hladce v klidných vodách. Okolnosti každodenního života a události v širším světě často vyžadují větší výzvu k naději. Proto bychom měli věnovat zvláštní pozornost spodní části kříže, jež byla prodloužena a změněna do podoby kotvy, která je spuštěna do vln. Kotva je dobře známá jako symbol naděje. V námořním žargonu se „kotvou naděje“ označuje záložní kotva, kterou používají plavidla zapojená do nouzových manévřů ke stabilizaci lodi během bouře. Stojí za povšimnutí, že obraz ilustruje poutníkovou cestu nikoli jako individuální podnik, ale spíše jako něco společného, vyznačujícího se rostoucí dynamikou, která vede člověka stále blíže ke kříži. Kříž v logu není v žádném případě statický, ale je také dynamický. Sklání se k lidstvu, nenechává člověka samotného, ale natahuje se k němu, aby mu nabídl jistotu své přítomnosti a bezpečí naděje. V dolní části loga se nachází motto Jubilejního roku 2025: Poutníci naděje.

POSTAVY SVATÉHO TÝDNE

V událostech Svatého týdne, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt na kříži, vystupuje mnoho postav.

Doplň nedokončené věty správnými jmény. Písmena, která jsou za jmény, napiš do tabulky ke stejnému číslu, jako má začátek věty. Dozvíš se, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro ... (dokončení v tajence).

1. V Getsemanech byl s Ježíšem Petr, Jan a Pilát **Á**
2. Za třicet stříbrných zradil Ježíše Barabáš **D**
3. Petr uťal ucho člověku jménem Jakub **E**
4. Velekněz, ke kterému Ježíše dovedli, byl Jidáš **CH**
5. Ježíše třikrát zapřel apoštol Josef z Arimatie **I**
6. Král, který pláštěm zesměšnil Ježíše, byl Jan **Í**
7. Místo Ježíše byl propuštěn vzbouřenec Malchus **L**
8. Ježíše odsoudil k smrti na kříži Maria **P**
9. Na cestě pomáhal Ježíšovi nést kříž Kaifáš **S**
10. U kříže stála Ježíšova matka Marie Magdalská **S**
11. Pod Ježíšovým křížem stál také apoštol Petr **Š**
12. Ukřížování sledovala zpovzdálí i Herodes **U**
13. Ježíšův hrob ve skále koupil Šimon z Kyrény **V**

TAJENKA:

4	10	8	12	6	9	5	1	2	3	13	7	11

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5. 4. 2025 V NÁKLADU 200 KS.